

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 12. junija 2019*

„Javni uslužbenci – Uradniki – Člen 42c Kadrovskih predpisov – Dopust v interesu službe – Obvezna upokojitev – Akt, zoper katerega ni pravnega sredstva – Delna nedopustnost – Področje uporabe zakona – Preizkus po uradni dolžnosti – Dobesedna, kontekstualna in teleološka razlaga“

V zadevi T-167/17,

RV, nekdanji uradnik Evropske komisije, ki sta ga sprva zastopala J.-N. Louis in N. de Montigny, nato pa J.-N. Louis, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata G. Berscheid in D. Martin, agenta,

toženi stranki,

ob intervenciji

Evropskega parlamenta, ki sta ga sprva zastopala J. Steele in D. Nessaf, nato J. Steele in M. Rantala ter nazadnje J. Steele in C. González Argüelles, agenti,

ter

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata M. Bauer in R. Meyer, agenta,

intervenienti,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 21. decembra 2016, s katero sta bila odrejena dopust tožeče stranke v interesu službe na podlagi člena 42c Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije in hkrati njena samodejna upokojitev na podlagi petega pododstavka te določbe,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Prek, predsednik, E. Buttigieg (poročevalec) in B. Berke, sodnika,

sodni tajnik: M. Marescaux, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 18. januarja 2019

* Jezik postopka: francoščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- 1 Kadrovski predpisi za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) so bili sprejeti z Uredbo Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti ter posebnih ukrepov, ki se začasno uporabljajo za uradnike Komisije (UL 1968, L 56, str. 1), kakor je bila spremenjena med drugim z Uredbo (EU, Euratom) št. 1023/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 (UL 2013, L 287, str. 15).
- 2 Člen 35 Kadrovskih predpisov, ki je del poglavja 2 naslova III Kadrovskih predpisov, naslovljenega „Upravni status“, določa, da ima lahko uradnik enega od teh statusov: aktivna zaposlitev, napotitev, dopust iz osebnih razlogov, neaktivni status, dopust zaradi služenja vojaškega roka, starševski ali družinski dopust.
- 3 Člen 42c Kadrovskih predpisov, ki je del istega poglavja, določa:

„Organ za imenovanja lahko odloči, da se uradniku, ki ima najmanj 10 let delovne dobe, največ pet let pred njegovo upokojitveno starostjo določi dopust v interesu službe zaradi organizacijskih potreb, povezanih s pridobitvijo novih pristojnosti v institucijah.

Skupno število uradnikov, ki se jim vsako leto določi dopust v interesu službe, ne sme biti večje od 5 % v preteklem letu upokojenih uradnikov vseh institucij. Tako izračunano skupno število se razdeli med institucije glede na število uradnikov posamezne institucije 31. decembra v preteklem letu. Tako izračunano število za vsako institucijo se zaokroži navzgor na najbližje celo število.

Navedeni dopust ni disciplinski ukrep.

Trajanje dopusta se načeloma ujema s preostalim obdobjem do upokojitvene starosti uradnika. V izjemnih okoliščinah lahko organ za imenovanje odloči, da uradniku dopust preneha in da se mora uradnik vrniti na delovno mesto.

Ko uradnik, ki se mu je določil dopust v interesu službe, doseže upokojitveno starost, se samodejno upokoji.

Dopust v interesu službe urejajo naslednja pravila:

- (a) na uradnikovo delovno mesto je lahko imenovan drug uradnik;
- (b) uradnik na dopustu v interesu službe ni upravičen do povišanja v stopnji ali napredovanja v razredu.

Uradnik, ki se mu tako določi dopust, prejema nadomestilo, izračunano v skladu s Prilogo IV.

Na zahtevo uradnika se od tega nadomestila obračunajo prispevki, ki se plačujejo v pokojninski sistem. V tem primeru se obdobje, ko je uradnik na dopustu v interesu službe, upošteva za namene izračuna let pokojninske dobe v smislu člena 2 Priloge VIII.

Korekcijski koeficient se ne uporablja za nadomestilo.“

- 4 Člen 47 Kadrovskih predpisov je del poglavja 4 naslova III Kadrovskih predpisov, naslovljenega „Prenehanje delovnega razmerja“. Ta člen določa, da delovno razmerje preneha z odstopom, obveznim odstopom, upokojitvijo v interesu službe, odpustom zaradi nesposobnosti, odstranitvijo z delovnega mesta, upokojitvijo ali smrtjo.
- 5 Člen 52, prvi odstavek, (a) in (b) Kadrovskih predpisov, ki je tudi del poglavja 4, med drugim določa, da se brez poseganja v določbe člena 50 Kadrovskih predpisov (ki se nanaša na upokojeitev visokih uradnikov v interesu službe) uradnik upokoji bodisi samodejno zadnji dan v mesecu, v katerem dopolni 66 let starosti, bodisi na lastno zahtevo zadnji dan v mesecu, za katerega je vložil zahtevo, če je dosegel upokojitveno starost.
- 6 Priloga XIII h Kadrovskim predpisom vsebuje prehodne ukrepe, ki se uporabljajo za uradnike.
- 7 Člen 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom:

„1. Uradniki, ki imajo na dan 1. maja 2004 20 let delovne dobe ali več, postanejo upravičeni do starostne pokojnine, ko dopolnijo 60 let starosti.

Uradniki, ki so na dan 1. maja 2014 stari 35 let ali več in so se zaposlili pred 1. januarjem 2014, postanejo upravičeni do starostne pokojnine v starosti iz spodnje tabele:

Starost na dan 1. maja 2014	Upokojitvena starost
60 let in več	60 let
59 let	60 let in 2 meseca
58 let	60 let in 4 mesece
[...]	[...]
35 let	64 let in 8 mesecev

Uradniki, ki so na dan 1. maja 2014 mlajši od 35 let, postanejo upravičeni do starostne pokojnine v starosti 65 let.

Vendar za uradnike, ki so na dan 1. maja 2014 stari 45 let ali več in so se zaposlili med 1. majem 2004 in 31. decembrom 2013, ostaja upokojitvena starost 63 let.

Razen če ni drugače urejeno v teh kadrovskih predpisih, se upokojitvena starost uradnikov, zaposlenih pred 1. januarjem 2014, ki se upošteva pri vsakem sklicevanju na upokojitveno starost v teh kadrovskih predpisih, ugotovi v skladu z zgornjimi določbami.“

- 8 Člen 23(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom med drugim določa, da se uradnik, ki je bil zaposlen pred 1. januarjem 2014, samodejno upokoji zadnji dan meseca, v katerem dopolni starost 65 let.

Dejansko stanje

- 9 Tožeča stranka, RV, je nekdanji uradnik Evropske komisije. Rojen je 10. januarja 1956 in se je 1. septembra 1992 zaposlil pri tej instituciji. Od 1. februarja 2009 je bil dodeljen v generalni direktorat (GD) za regionalno in mestno politiko. 1. januarja 2013 je napredoval v razred AST 9.

- 10 Generalni direktorat (GD) za človeške vire in varnost je z dopisom z dne 30. novembra 2016 tožečo stranko obvestil o nameri organa za imenovanje (v nadaljevanju: OI), da je zanj v skladu s členom 42c Kadrovskih predpisov od 1. aprila 2017 določen dopust v interesu službe.
- 11 Tožeča stranka je z elektronskim dopisom z dne 6. decembra 2016 potrdila prejem dopisa z dne 30. novembra 2016 ter prosila za pojasnila o svoji pravici do upokojitve in o različnih praktičnih vidikih določitve njenega dopusta v interesu službe v skladu s členom 42c Kadrovskih predpisov.
- 12 Urad Komisije za upravljanje in izplačevanje posameznih dajatev (PMO) je z elektronskim dopisom z dne 8. decembra 2016 tožeči stranki predložil začasni izračun nadomestila, do katerega naj bi bila upravičena na podlagi člena 42c Kadrovskih predpisov, hkrati pa je pojasnil, da ji je bil ta elektronski dopis poslan informativno in da ne pomeni odločbe OI, zoper katero bi bilo mogoče vložiti pritožbo.
- 13 Vodja enote za upravljanje poklicnih možnosti in mobilnost, delujoče pod okriljem GD za človeške vire in varnost, je na sestanku, ki je potekal 15. decembra 2016, tožeči stranki dejal, da bo – ker je dosegla „upokojitveno starost“ v smislu člena 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom in če bo OI odločil, da zanjo določi dopust v interesu službe – neposredno upokojena 1. aprila 2017. Na ta datum naj bi tožeča stranka v skladu z izračuni, ki jih je prejel PMO, pridobila 54,9 % pokojninskih pravic, njena pokojnina pa naj bi znašala 4040,99 EUR. Tožeča stranka je navedla, da ni prejela pravilne informacije v zvezi s posledicami dejstva, da ji je bil določen dopust v interesu službe, in da se, če bi dobila tako informacijo, ne bi strinjala z določitvijo njenega dopusta v interesu službe. Tožeča stranka je poleg tega navedla, da se ne želi upokojiti v interesu službe 1. aprila 2017, temveč da želi ostati v delovnem razmerju, da bi tako lahko pridobila dodatne pokojninske pravice. Tožeča stranka je navedla, da če bi OI zanjo določil dopust v interesu službe, je datum 1. april 2017 prezgoden ter da potrebuje dva do tri dodatne mesece za pripravo na upokožitev.
- 14 Enota za upravljanje poklicnih možnosti in mobilnost GD je 20. decembra 2016 organu OI predložila pozitivno mnenje GD za človeške vire in varnost, kar zadeva uporabo člena 42c Kadrovskih predpisov glede tožeče stranke.
- 15 OI je z odločbo z dne 21. decembra 2016 po eni strani odločil, da za tožečo stranko določi dopust v interesu službe na podlagi člena 42c Kadrovskih predpisov od 1. aprila 2017 in da jo po drugi strani, ker je že dopolnila „upokojitveno starost“ v skladu s členom 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, na isti datum samodejno upokoji v skladu s členom 42c, peti odstavek, Kadrovskih predpisov (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).
- 16 Tožeča stranka je 13. marca 2017 vložila pritožbo zoper izpodbijano odločbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov.
- 17 Enota PMO za pokojnine je 16. marca 2017 tožeči stranki predložila mnenje o izračunu nadomestila, določenega v členu 42c Kadrovskih predpisov. V skladu s tem mnenjem je tožeča stranka prejela zgoraj navedeno nadomestilo, ki ustreza 100 % osnovne plače v obdobju od 1. aprila 2017 do 30. aprila 2017, njena pravica do starostne pokojnine pa naj bi začela veljati 1. maja 2017.
- 18 Svetovalec tožeče stranke je 31. marca 2017 na Komisijo naslovil elektronski dopis, v katerem je navedel, da je „odločba“ PMO z dne 16. marca 2017 nadomestila izpodbijano odločbo v delu, v katerem se je z njo spremenil upravni status tožeče stranke, in trdil, da mu ni bila vročena, s čimer naj bi bili kršeni člen 25 Kadrovskih predpisov ter načeli dobrega upravljanja in dobre uprave, ki izhajata iz člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Svetovalec je zato pojasnil, da je bila pritožba usmerjena tudi zoper „novo odločbo“ Komisije z dne 16. marca 2017.
- 19 OI je z eksplicitno odločbo z dne 27. julija 2017 zavrnil pritožbo tožeče stranke.

Postopek in predlogi strank

- 20 Tožeča stranka je 16. marca 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 21 Tožeča stranka je z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča istega dne zahtevala anonimnost na podlagi člena 66 Poslovnika Splošnega sodišča. Splošno sodišče je s sklepom z dne 19. maja 2017 temu predlogu ugodilo.
- 22 Komisija je z ločeno vlogo, ki je v sodno tajništvo Splošnega sodišča prispela 16. marca 2017, predlagala, naj se ta tožba obravnava po hitrem postopku v skladu s členom 152 Poslovnika.
- 23 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za izdajo začasne odredbe na podlagi členov 278 in 279 PDEU, ki se nanaša na predlog za odložitev izpodbijane odločbe. Postopek v glavni stvari je bil na podlagi člena 91(4) Kadrovskih predpisov odložen.
- 24 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 24. marca 2017, RV/Komisija (T-167/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:218), predlog tožeče stranke za odložitev zavrnil zaradi neobstoja nujnosti.
- 25 Evropski parlament in Svet sta v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 8. in 12. aprila 2017 vložila predloga za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Komisije.
- 26 Postopek v glavni stvari se je v skladu s členom 91(4) Kadrovskih predpisov nadaljeval po tem, ko je bila 27. julija 2017 sprejeta eksplicitna odločba o zavrnitvi pritožbe tožeče stranke.
- 27 Evropskemu parlamentu in Svetu je bila z odločbama, ki ju je 16. in 11. avgusta 2017 prejel predsednik drugega senata Splošnega sodišča, dovoljena intervencija v podporo predlogom Komisije.
- 28 Splošno sodišče (drugi senat) je z odločbo z dne 18. avgusta 2017 zavrnilo predlog za hitri postopek, ki ga je vložila tožeča stranka.
- 29 Parlament in Svet sta 29. in 30. novembra 2017 vložila intervencijsko vlogo.
- 30 Sodno tajništvo Splošnega sodišča je 22. februarja 2018 stranke obvestilo o koncu pisnega dela postopka.
- 31 Tožeča stranka je 7. avgusta 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila obrazložen predlog na podlagi člena 106 Poslovnika Splošnega sodišča, da bi navedbe podala v okviru ustnega dela postopka.
- 32 Splošno sodišče (drugi senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da se začne ustni del postopka, ter je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 svojega poslovnika Komisijo pozvalo, naj v spis vложи dokument, in vse stranke, naj pisno odgovorijo na vprašanje. Vse stranke so se odzvale na te odzive v predpisanem roku, razen tožeče stranke, ki je pisni odgovor predložila po izteku roka. Pisno stališče tožeče stranke in njen dopis z utemeljitvijo predložitve odgovora po izteku roka sta bila s sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 15. januarja 2019 vložena v spis.
- 33 Stranke so na obravnavi 18. januarja 2019 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.
- 34 Tožeča stranka v tožbi Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo razglasi za nično;
 - plačilo stroškov naloži Komisiji.

- 35 Tožeča stranka v repliki Splošnemu sodišču predlaga, naj „po potrebi odločbo Komisije z dne 16. marca 2017, s katero je bil za datum [njene] upokojitve določen 1. maj 2017, razglasi za nično“.
- 36 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - plačilo stroškov naloži tožeči stranki.
- 37 Parlament predlaga, naj Splošno sodišče tožbo zavrne.
- 38 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - plačilo stroškov naloži tožeči stranki.

Pravo

Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti „odločbe“ Komisije z dne 16. marca 2017

- 39 Komisija trdi, da je predlog za razglasitev ničnosti njene „odločbe“ z dne 16. marca 2017 o določitvi pravic finančne narave, podeljenih tožeči stranki, nedopusten. Po eni strani navaja, da predložitev tega vprašanja Splošnemu sodišču ni zakonita, ker naj zgoraj navedeni predlog ne bi bil zajet v tožbi in ker naj tožeča stranka v zvezi s tem ne bi vložila dodatne tožbe. Komisija zato meni, da tožeča stranka ne more razširiti svoje tožbe tako, da bi ta zajemala tudi zgoraj navedeno „odločbo“ z dne 16. marca 2017. Po drugi strani Komisija navaja, da se je ta „odločba“ navezovala na izpodbijano odločbo, pri čemer naj bi bile z njo določene le pravice finančne narave, podeljene tožeči stranki na podlagi člena 10 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom. Ta odločba naj zato ne bi spremenila njenega pravnega položaja.
- 40 Tožeča stranka odgovarja, da ker je bila seznanjena z odgovorom na svojo pritožbo šele po vložitvi tožbe na Splošnem sodišču, je njene predloge dopustno prilagoditi in razširiti tako, da vključujejo „odločbo“ z dne 16. marca 2017.
- 41 Spomniti je treba, da so v skladu s členom 91(1) Kadrovskih predpisov dopustna le pravna sredstva, vložena zoper akt, ki posega v položaj tožeče stranke.
- 42 V skladu z ustaljeno sodno prakso so akti ali odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo, edini ukrepi z zavezujočimi pravnimi učinki, ki bi lahko neposredno in takoj vplivali na interese tožeče stranke s tem, da bi resno spremenili njen pravni položaj (glej sodbo z dne 23. novembra 2016, Alsteens/Komisija, T-328/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:671, točka 113 in navedena sodna praksa).
- 43 V obravnavanem primeru je treba po eni strani spomniti, da sta bila za tožečo stranko z izpodbijano odločbo na podlagi člena 42c Kadrovskih predpisov določena dopust v interesu službe in hkrati samodejna upokojitve od 1. aprila 2017 ter da je po drugi strani v mnenju PMO z dne 16. marca 2017 (glej točko 17 zgoraj), ki ga je tožeča stranka opredelila kot „odločbo“, navedeno, da bo tožeča stranka aprila 2017 prejela nadomestilo iz člena 42c, sedmi odstavek, Kadrovskih predpisov, ki ustreza 100 % osnovne plače, in da bo njena pravica do starostne pokojnine začela veljati 1. maja 2017.

44 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 10 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom določa:

„Pravica do prejemanja starostne pokojnine se pridobi prvi dan koledarskega meseca, ki sledi tistemu, v katerem uradnik samodejno ali na lastno zahtevo postane upravičen do te pokojnine; osebne prejemke dobiva, dokler se ne začne izplačevati pokojnina.“

45 Kot je pojasnila Komisija, pri čemer njeno pojasnilo ni bilo izpodbijano, je bil v mnenju PMO z dne 16. marca 2017 uporabljen člen 10 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom. Tožeča stranka naj bi namreč v skladu s to določbo začela prejemati starostno pokojnino od maja 2017, to je od koledarskega meseca, ki sledi mesecu (aprilu 2017), v katerem je na podlagi izpodbijane odločbe postala upravičena do te pokojnine. V vmesnem času, to je za mesec april 2017, je bila tožeča stranka na podlagi zgoraj navedene odločbe upravičena prejeti svojo „plačo“, ki jo je v njenem primeru, kot je navedla Komisija, treba obravnavati tako, da ustreza nadomestilu, določenem v členu 42c, sedmi odstavek, Kadrovskih predpisov, saj je bil zanj z izpodbijano odločbo določen dopust v interesu službe od 1. aprila 2017.

46 Iz tega je razvidno, da so v mnenju PMO z dne 16. marca 2017 samo pojasnjene pravice finančne narave tožeče stranke, ki izhajajo iz izpodbijane odločbe in uporabe člena 10 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom, tako da se to mnenje navezuje na izpodbijano odločbo. V teh okoliščinah in glede na sodno prakso, navedeno v točki 42 zgoraj, je treba ugotoviti, da navedeno mnenje nima zavezujočih pravnih učinkov, ki bi neposredno in takoj vplivali na interese tožeče stranke tako, da bi močno spremenili njen pravni položaj, pri čemer je ta položaj opredeljen le v izpodbijani odločbi, ki je v obravnavanem primeru edini akt, ki posega v položaj.

47 Zato mnenje PMO z dne 16. marca 2017 ne pomeni izpodbijnega akta, odločbo za razglasitev ničnosti, ki se nanaša nanj, pa je treba zavreči kot nedopustno.

Vsebinska presoja

Možnost Splošnega sodišča, da v obravnavanem primeru preuči tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona

48 Tožeča stranka je v utemeljitev svoje tožbe navedla štiri tožbene razloge, pri čemer se prvi nanaša na bistveno kršitev postopka in na nezakonitost neomejenega prenosa pooblastil OI v zvezi z uporabo člena 42c Kadrovskih predpisov, drugi na kršitev načel enakega obravnavanja in nediskriminacije, tretji na nezakonitost člena 42c Kadrovskih predpisov, ker naj bi bile s to določbo kršene uvodne izjave 2, 14 in 29 Uredbe št. 1023/2013 in ker naj ta ne bi vključevala prehodnih ukrepov za njegovo postopno izvajanje, ter četrti na kršitev načel sorazmernosti in varstva legitimnega pričakovanja, na dolžnost skrbnosti in na očitno napako pri presoji. Tožeča stranka je na obravnavi navedla, da drugi zgoraj navedeni tožbeni razlog umika.

49 Poleg tega je tožeča stranka v svojih pripombah k intervencijski vlogi Parlamenta in Sveta citirala odlomke sklepa z dne 18. maja 2017, RW/Komisija (T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351), ne da bi navedla izrecne ugotovitve.

50 Predsednik Splošnega sodišča, ki je odločal kot sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, je s sklepom z dne 18. maja 2017, RW/Komisija (T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351), odredil odlog izvršitve odločbe Komisije, da se za tožečo stranko v tej zadevi določita dopust v interesu službe in hkrati samodejna upokojitve v skladu s členom 42c, peti odstavek, Kadrovskih predpisov, ker je dosegla „upokojitveno starost“ v smislu člena 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom (sklep z dne 18. maja 2017, RW/Komisija, T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točka 16). Sodnik, pristojen za izdajo

začasne odredbe, je v okviru preizkusa *fumus boni juris* ter v odgovoru na prva dva tožbena razloga, ki se nanašata na kršitev členov 47 in 52 Kadrovskih predpisov ter na kršitev področja uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov, navedel naslednje ugotovitve.

- 51 Na prvem mestu je sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, *prima facie* presodil, da člena 22 in 23 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom – tako kot člen 52 Kadrovskih predpisov – določata jasno razločevanje med zakonsko določeno starostjo za upokojitev, pri kateri se uradnik samodejno upokoji, in najnižjo starostjo za upokojitev, pri čemer se ta izraz razume kot starost, od katere lahko uradnik zahteva svojo upokojitev (sklep z dne 18. maja 2017, RW/Komisija, T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točka 50).
- 52 Na drugem mestu je sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, menil, da čeprav bi lahko na prvi pogled nastale nekatere težave v zvezi s povezavo – z ekonomskega vidika – med določbami Kadrovskih predpisov, ki na splošno določajo upokojitev in prenehanje delovnega razmerja, po eni strani ter členom 42c Kadrovskih predpisov po drugi strani, naj bi peti odstavek tega člena še vedno izrecno določal: „Ko uradnik, ki se mu je določil dopust v interesu službe, doseže upokojitveno starost, se samodejno upokoji.“ Tako sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, meni, da čeprav je treba člen 42c Kadrovskih predpisov razumeti kot *lex specialis*, bi bilo še vedno treba določiti njegov obseg (sklep z dne 18. maja 2017, RW/Komisija, T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točki 52 in 54).
- 53 Tako je na tretjem mestu sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, menil, da je bilo treba ugotoviti, ali je na prvi pogled člen 42c Kadrovskih predpisov omogočal, da se uradniku, ki je dopolnil najnižjo starost za upokojitev, proti njegovi volji odredi dopustu v interesu službe in hkrati samodejno upokojitev (sklep z dne 18. maja 2017, RW/Komisija, T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točka 55). Ugotovil je, da na prvi pogled ta določba tega ni dovoljevala, pri čemer jo je razlagal zlasti dobesedno (sklep z dne 18. maja 2017, RW/Komisija, T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točke od 56 do 63).
- 54 Zgoraj navedeni preudarki sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe, navedeni v sklepu z dne 18. maja 2017, RW/Komisija (T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351), se nanašajo na področje uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov, ker sta bili določitev dopusta v interesu službe in hkrati samodejna upokojitev posledica uporabe te določbe za uradnika, ki se je zaposlil pred 1. januarjem 2014 in je dopolnil „upokojitveno starost“, pri čemer Komisija to starost razlaga tako, kot je opredeljena v členu 22(1), peti pododstavek, Priloge XIII h Kadrovskim predpisom. Povezana uporaba člena 42c, peti odstavek, Kadrovskih predpisov in člena 22(1), peti pododstavek, Priloge XIII h Kadrovskim predpisom je v skladu z analizo Komisije v tej zadevi vodila do tega, da sta bila za zadevnega uradnika določena dopust v interesu službe in hkrati samodejna upokojitev (sklep z dne 18. maja 2017, RW/Komisija, T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točka 16).
- 55 Tako iz zgoraj navedenih preudarkov sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe, izhaja, da kar zadeva področje uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov, na prvi pogled te določbe ne bi bilo mogoče uporabiti za uradnika, ki je dopolnil „upokojitveno starost“, ker bi bila posledica te uporabe določitev dopusta v interesu službe in hkrati samodejna upokojitev.
- 56 V obravnavani zadevi ni sporno, da je bil člen 42c Kadrovskih predpisov uporabljen za tožečo stranko na datum 1. aprila 2017, ko je bila ta stara 61 let in je tako preseгла „upokojitveno starost“, ki je bila zanjo določena na 60 let in 4 mesece na podlagi preglednice iz člena 22(1), drugi pododstavek, Priloge XIII h Kadrovskim predpisom. Tako sta bila za tožečo stranko z izpodbijano odločbo določena dopust v interesu službe in hkrati samodejna upokojitev. Zato je treba pred preučitvijo tožbenih razlogov, ki jih je navedla tožeča stranka, preučiti področje uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov ali, drugače povedano, to, ali je mogoče to določbo uporabiti za uradnika, ki je, podobno kot tožeča stranka, že dosegel „upokojitveno starost“.

- 57 Seveda je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni navedla tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona, ki vključuje problematiko, predstavljeno v točki 56 zgoraj.
- 58 Kljub temu je treba poudariti, da je tožeča stranka v okviru tretjega in četrtega tožbenega razloga navedla dva očitka, za preučitev katerih je treba najprej razložiti člen 42c Kadrovskih predpisov in opredeliti njegovo področje uporabe. Natančneje, tožeča stranka je v okviru tretjega tožbenega razloga navedla, da je povezana uporaba člena 42c Kadrovskih predpisov in člena 22 njegove Priloge XIII upravi omogočila, „da drastično in občutno zniža starost za samodejno prenehanje delovnega razmerja uradnika, ne da bi določila prehodne ukrepe za varstvo njegovega legitimnega pričakovanja, da bo ohranil delovno razmerje do leta svoje samodejne upokojitve v skladu s členom 52 Kadrovskih predpisov in svoje Priloge XIII“ (glej točko 109 tožbe). Tožeča stranka je v okviru četrtega tožbenega razloga navedla, da je z izpodbijano odločbo nezakonito izgubila pravico do nadomestila, izračunanega v skladu s Prilogo IV Kadrovskih predpisov, in da je bil s to odločbo kršen člen 22(2), prvi pododstavek, Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, ker naj bi ji bila na podlagi zadnjenavedene določbe odvzeta pravica do pridobitve dodatnih pokojninskih pravic (točke od 125 do 127 tožbe). Ti očitki se torej nanašajo na povezavo med členom 42c in drugimi določbami Kadrovskih predpisov, pri čemer preučitev teh očitkov vključuje tudi razlago te določbe in opredelitev njenega področja uporabe.
- 59 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da sodišča, čeprav mora odločiti samo o predlogu strank, ki morajo omejiti okvir spora, ne smejo zavezovati samo trditve, ki jih stranke navedejo v podporo svojim predlogom, saj bi se sicer lahko zgodilo, da bi moralo svojo odločitev opreti na napačne pravne ugotovitve (glej sodbo z dne 8. julija 2010, Komisija/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, točka 65 in navedena sodna praksa). Iz navedenega izhaja, da mora Splošno sodišče v obravnavanem primeru preučiti, ali je mogoče člen 42c Kadrovskih predpisov uporabiti za uradnika, ki je tako kot tožeča stranka že dopolnil „upokojitveno starost“ v smislu člena 22(1), peti odstavek, Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, in v tem smislu področje uporabe te določbe, ker je ta preučitev predpogoj, potreben za preučitev nekaterih očitkov, ki jih je navedla tožeča stranka (glej v tem smislu sodbo z dne 8. julija 2010, Komisija/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, točka 66).
- 60 Kakor koli, tudi če se predpostavi, da je zgoraj navedena problematika, povezana z opredelitvijo področja uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov, zunaj okvira spora, kot so ga opredelile stranke, je bilo že razsojeno, da je tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona, tožbeni razlog javnega reda in da ga mora sodišče Unije preizkusiti po uradni dolžnosti (sodba z dne 15. julija 1994, Browet in drugi/Komisija, od T-576/93 do T-582/93, EU:T:1994:93, točka 35).
- 61 Splošno sodišče bi v obravnavanem primeru dejansko kršilo dolžnost presoje zakonitosti, če ne bi po uradni dolžnosti ugotovilo, da je bila izpodbijana odločba, sprejeta na podlagi pravila, in sicer člena 42c Kadrovskih predpisov, ki se v obravnavanem primeru ne more uporabiti, in če bi nato o sporu, v katerem razsoja, odločilo ob uporabi takega pravila (glej v tem smislu sodbo z dne 21. februarja 2008, Putterie-De-Beukelaer/Komisija, F-31/07, EU:F:2008:23, točka 51, nerazveljavljena v zvezi s tem s sodbo z dne 8. julija 2010, Komisija/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294).
- 62 Stranke so se v okviru svojih pisnih odgovorov na vprašanje, ki ga je predložilo Splošno sodišče na podlagi člena 89 Poslovnika (glej točko 32 zgoraj), imele priložnost izreči tako o možnosti Splošnega sodišča, da po uradni dolžnosti preizkusi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona, kot je že pojasnjeno v točki 56 zgoraj, kot tudi o utemeljenosti navedenega razloga.
- 63 Kar zadeva vprašanje dopustnosti, je Komisija priznala, da je tožbeni razlog, ki se nanaša na področje uporabe zakona, tožbeni razlog javnega reda, ki ga Splošno sodišče lahko preizkusi po uradni dolžnosti. Po navedbah Komisije je bilo kršeno področje uporabe zakona, če je bila izpodbijana odločba sprejeta na podlagi „pravila, ki ga v obravnavanem primeru ni mogoče uporabiti“, kot je navedeno v ustaljeni sodni praksi. To naj bi veljalo zlasti za ureditve ali splošne izvedbene določbe, ki so razveljavljene in jih torej ni mogoče uporabiti *ratione temporis*. Vendar, kot navaja Komisija, ker je

člen 42c Kadrovskih predpisov pravilo, ki je veljavno in se uporablja za obravnavani spor, se vprašanje, ki ga je postavilo Splošno sodišče, ne nanaša na področje uporabe zakona, temveč na razlago te določbe, v obravnavanem primeru na vprašanje, ali se lahko ta določba uporablja za zadevnega uradnika, kadar učinek določitve dopusta v interesu službe vključuje tudi, da se za zadevno osebo določi samodejna upokojitev. Komisija poleg tega navaja, da tožbeni razlog, ki se nanaša na morebitno kršitev področja uporabe zakona, nikakor ni zajet v pritožbi in da zaradi kršitve načela skladnosti ni dopusten.

- 64 Svet trdi, da je tožbeni razlog, ki se nanaša na področje uporabe zakona, kot je pojasnjeno v točki 56 zgoraj, tožbeni razlog, ki se nanaša na vsebinsko zakonitost izpodbijane odločbe, in da ga sodišče Unije ne more preizkusiti po uradni dolžnosti.
- 65 Kar zadeva ta ugovor Sveta, je treba poudariti, da je že bilo razsojeno, da ima sodišče Unije pravico in po potrebi dolžnost, da po uradni dolžnosti obravnava nekatere tožbene razloge materialne zakonitosti. Enako velja za tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona (glej točko 60 zgoraj). Poleg tega je absolutnost pravnomočnosti tožbeni razlog materialne zakonitosti, ki ga mora sodišče obravnavati po uradni dolžnosti (sodba Sodišča z dne 1. junija 2006 v združenih zadevah P&O European Ferries (Vizcaya) in Diputación Foral de Vizcaya proti Komisiji, C-442/03 P in C-471/03 P, EU:C:2006:356, točka 45).
- 66 Kar zadeva ugovor Komisije (glej točko 63 zgoraj), je dovolj poudariti, da iz sodne prakse ne izhaja, da tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona, zadeva le primer nemožnosti uporabe *ratione temporis* zadevnega pravila, temveč da se navedeni tožbeni razlog nanaša na vsak primer, v katerem pravila, na katerem temelji izpodbijani akt, ni mogoče uporabiti (glej v tem smislu sodbo z dne 21. februarja 2008, Putterie-De-Beukelaer/Komisija, F-31/07, EU:F:2008:23, točka 51, nerazveljavljena v zvezi s tem s sodbo z dne 8. julija 2010, Komisija/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294). Poleg tega okoliščina, da mora Splošno sodišče razložiti člen 42c Kadrovskih predpisov, da bi določilo njegovo področje uporabe, ne pomeni, da se problematika, predstavljena v točki 56 zgoraj, ne nanaša na področje uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov. Nazadnje, pripomniti je treba, da načelo skladnosti med upravno pritožbo in pravnim sredstvom sodišču Unije ne preprečuje, da po uradni dolžnosti preizkusi tožbeni razlog javnega reda (glej v tem smislu sodbo z dne 14. februarja 2017, Kerstens/Komisija, T-270/16 P, neobjavljena, EU:T:2017:74, točke od 66 do 70).
- 67 Glede na preudarke iz točk od 50 do 66 zgoraj je treba v obravnavanem primeru preučiti tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo področja uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov, ki se nanaša na vprašanje, ali se lahko ta določba uporabi za uradnika, ki je podobno kot tožeča stranka že dopolnil „upokojitveno starost“.

Utemeljenost tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona

- 68 Kot je bilo že navedeno (glej točko 62 zgoraj), so se imele stranke priložnost pisno izreči o utemeljenosti tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona.
- 69 Natančneje, Komisija ob sklicevanju na argumente, ki se nanašajo zlasti na besedilo člena 42c Kadrovskih predpisov in njegov *ratio legis*, izpodbija, da te določbe ne bi bilo mogoče uporabiti za uradnike, ki so dopolnili „upokojitveno starost“.
- 70 Parlament je navedel le, da se ne zdi, da je zakonodajalec Unije želel tako razmejitev, in je pojasnil, da do zdaj ni uporabil člena 42c Kadrovskih predpisov za uradnike, ki so dopolnili ali presegli „upokojitveno starost“, kot je to opredeljeno v členu 22 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom.

- 71 Svet ni predložil stališča glede utemeljenosti zgoraj navedenega tožbenega razloga in je navedel, da ni uporabil člena 42c Kadrovskih predpisov za uradnike, ki so presegli „upokojitveno starost“.
- 72 Najprej je treba spomniti, da sta bila za tožečo stranko določena dopust v interesu službe in hkrati samodejna upokojitev na podlagi povezane uporabe člena 42c, peti odstavek, Kadrovskih predpisov in člena 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom (glej točko 15 zgoraj).
- 73 Iz petega odstavka člena 42c Kadrovskih predpisov namreč nedvoumno izhaja, da določitev dopusta v interesu službe za zadevne uradnike ne more veljati tudi po preseženi „upokojitveni starosti“, ker naj bi bila ta starost za uradnike, ki so se zaposlili pred 1. januarjem 2014, določena s petim odstavkom člena 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, tako da – če določitev dopusta v interesu službe zadeva uradnika, ki je že dopolnil zgoraj navedeno „upokojitveno starost“ – je treba tega uradnika hkrati samodejno upokojiti. Ta analiza se je lahko uporabila v izpodbijani odločbi, ker je tožeča stranka na datum začetka veljavnosti izpodbijane odločbe že dopolnila „upokojitveno starost“ (glej točko 56 zgoraj).
- 74 Iz navedenega izhaja, da mora sodišče Unije v okviru preučitve vprašanja, ali se lahko člen 42c Kadrovskih predpisov uporabi za uradnika, ki je dopolnil „upokojitveno starost“, upoštevati okoliščino, da ta uporaba pripelje do določitve dopusta in hkrati samodejne upokojitve navedenega uradnika.
- 75 Za preučitev zgoraj navedenega vprašanja je treba razložiti člen 42c Kadrovskih predpisov.

– *Dobesedna razlaga*

- 76 Člen 42c, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov določa, da se določitev dopusta v interesu službe za zadevnega uradnika uporablja „največ pet let pred njegovo upokojitveno starostjo“. Kot je Komisija v bistvu navedla, izraz „njegova upokojitvena starost“, naveden v prvem odstavku člena 42c Kadrovskih predpisov, ustreza izrazu „upokojitvena starost“, navedenemu v četrtem in petem odstavku te določbe. Zato se je treba za določitev „njegove upokojitvene starosti“ na podlagi člena 42c, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, kar zadeva uradnike, ki so se zaposlili pred 1. januarjem 2014, podobno kot pri določitvi „upokojitvene starosti“ na podlagi člena 42c, četrti in peti odstavek, Kadrovskih predpisov, sklicevati na člen 22(1), peti odstavek, Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, v katerih je pojasnjeno:
- „Razen če ni drugače urejeno v teh kadrovskih predpisih, se upokojitvena starost uradnikov, zaposlenih pred 1. januarjem 2014, ki se upošteva pri vsakem sklicevanju na upokojitveno starost v teh kadrovskih predpisih, ugotovi v skladu z zgornjimi določbami.“
- 77 Izraz „zgornje določbe“, naveden v petem odstavku člena 22(1) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, se nanaša na prve štiri odstavke te določbe, v katerih je navedeno leto, od katerega uradniki, ki so se zaposlili pred 1. januarjem 2014, lahko zaprosijo za upokojitev ob prejemanju starostne pokojnine.
- 78 Kar zadeva uradnike, ki so se zaposlili po 1. januarju 2014, se izraz „upokojitvena starost“, naveden v členu 42c, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, nanaša na starost za samodejno upokojitev, določeno v členu 52, prvi odstavek, točka (a), Kadrovskih predpisov, ki je 66 let, kot so potrdile stranke na obravnavi.
- 79 Iz besedila člena 42c, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov torej izhaja, da ta določba vključuje informacije o datumu, od katerega je mogoče to določbo uporabiti za uradnika, to je „največ pet let pred njegovo upokojitveno starostjo“. Poleg tega, kot upravičeno navaja Komisija, kar zadeva uradnike, ki so se zaposlili pred 1. januarjem 2014, besedilo te določbe ne izključuje, da jo je mogoče uporabiti za uradnika, ki je dopolnil in *a fortiori* presegel „upokojitveno starost“.

- 80 Kljub temu je treba spomniti, da člen 42c, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov določa, da trajanje dopusta v interesu službe „načeloma“ ustreza „preostal[emu] obdobj[u] do upokojitvene starosti uradnika“, vendar da lahko OI „v izjemnih okoliščinah“ odloči, da uradniku dopust preneha in da se mora uradnik vrniti na delovno mesto.
- 81 Z izrazoma „trajanje dopusta“ in „preostalo obdobje do upokojitvene starosti uradnika“, navedena v členu 42c, četrti odstavek, prvi stavek, Kadrovskih predpisov, je podprta ugotovitev sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe, navedeno v sklepu z dne 18. maja 2017, RW/Komisija (T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točka 59), in sicer da mora dopust v interesu službe trajati določeno obdobje. V nasprotju s trditvijo Komisije se z izrazom „načeloma“, navedenim v tem stavku, ne izpodbija zgoraj navedena ugotovitev. Ta izraz je namreč treba razumeti z vidika drugega stavka člena 42c, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov, v katerem je navedeno:
- „V izjemnih okoliščinah lahko [OI] odloči, da uradniku dopust preneha in da se mora uradnik vrniti na delovno mesto.“
- 82 Iz tega izhaja, da izraz „načeloma“ ne dokazuje možnosti morebitnega odstopanja od načela, v skladu s katerim mora dopust v interesu službe trajati določeno obdobje, temveč dokazuje možnost odstopanja od načela, v skladu s katerim dopust v interesu službe preneha na datum, na katerega zadevni uradnik doseže „upokojitveno starost“, pri čemer je to morebitno odstopanje povezano z okoliščino, da lahko OI „v izjemnih okoliščinah“ odloči, da se mora uradnik vrniti na delovno mesto, s čimer uradniku dopust preneha v interesu službe.
- 83 Trditev, da mora dopust v interesu službe trajati določeno obdobje, je podprta z besedilom petega odstavka člena 42c Kadrovskih predpisov, ki določa: „Ko uradnik, ki se mu je določil dopust v interesu službe, doseže upokojitveno starost, se samodejno upokoji.“ Iz tega besedila in, natančneje, iz uporabe glagola „dopolniti“ izhaja, da samodejna upokojitev predpostavlja, da je zadevni uradnik na dopustu v interesu službe na datum, na katerega je dosegel „upokojitveno starost“, in da ima ta dopust določeno trajanje.
- 84 Glede na navedene preudarke je treba ugotoviti, da je z besedilom člena 42c Kadrovskih predpisov podprta trditev, v skladu s katero mora dopust v interesu službe trajati določeno obdobje, kar izključuje, da se lahko ta dopust določi hkrati s samodejno upokojitvijo. Izključitev možnosti, da se dopust v interesu službe lahko določi hkrati z upokojitvijo zadevnega uradnika, glede na preudarke iz točk 73 in 74 zgoraj pomeni, da zgoraj navedene določbe ni mogoče uporabiti za uradnike, ki so tako kot tožeča stranka dopolnili „upokojitveno starost“.
- 85 Preučiti je treba, ali ta ugotovitev ni ovržena s kontekstualno in teleološko razlago člena 42c Kadrovskih predpisov.

– *Kontekstualna razlaga*

- 86 Spomniti je treba, da je člen 42c Kadrovskih predpisov del poglavja 2 naslova III Kadrovskih predpisov, naslovljenega „Upravni status“. Člen 35 Kadrovskih predpisov, ki je del istega poglavja, določa, da ima lahko uradnik enega od teh statusov: aktivna zaposlitev, napotitev, dopust iz osebnih razlogov, neaktivni status, dopust zaradi služenja vojaškega roka, starševski ali družinski dopust.
- 87 Nasprotno pa „prenehanje delovnega razmerja“ ureja poglavje 4 naslova III h Kadrovskim predpisom. Člen 47 Kadrovskih predpisov, naveden v tem poglavju, opredeljuje primere prenehanja delovnega razmerja, kot so odstop, obvezni odstop, upokojitev v interesu službe, odpust zaradi nesposobnosti, odstranitev z delovnega mesta, upokojitev in smrt.

- 88 Izkaže se torej, da medtem ko je zakonodajalec dopust v interesu službe opredelil kot „upravni status“, v okviru katerega je lahko uradnik v svoji karieri napoten v institucije Unije, Komisija s trditvijo, da je člen 42c Kadrovskih predpisov mogoče uporabiti za uradnika, ki je dopolnil „upokojitveno starost“, ter s tem možnostjo določitve njegovega dopusta v interesu službe in hkrati samodejne upokojitve zadevni ukrep nazadnje spremeni v „upravni status“, ki se nanaša na primer „prenehanja delovnega razmerja“. Kot je namreč poudaril sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, v sklepu z dne 18. maja 2017, RW/Komisija (T-170/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:351, točka 61), je uporaba člena 42c Kadrovskih predpisov s strani Komisije podobna „upokojitvi v interesu službe“ proti volji zadevne osebe.
- 89 Iz navedenih preudarkov izhaja, da položaj člena 42c Kadrovskih predpisov v poglavju 2 njihovega naslova III ni skladen z zgoraj navedeno trditvijo Komisije in da nikakor ne ovrže ugotovitve, predstavljene v točki 84 zgoraj.

– *Teleološka razlaga*

- 90 Komisija navaja, da je *ratio legis* člena 42c Kadrovskih predpisov izboljšati upravljanje človeških virov institucij. Ta določba naj bi omogočala določeno prožnost pri upravljanju kadrov, ki se približujejo upokojitvi ali so tik pred njo, hkrati pa zadevnim osebam zagotavlja razumno nadomestilo. Po navedbah Komisije zakonodajalec Unije ni nameraval omejiti področja uporabe navedenega besedila za uradnike, ki niso tik pred upokojitvijo. Zelena optimizacija naj bi pomenila čim večjo preudarnost, toliko bolj, ker naj bi se z njo spoštovali interesi zadevnega uradnika in ker po drugi strani ukrep zadeva zlasti uradnike, ki so tik pred upokojitvijo. Protislovno naj bi bilo, če se navedeni ukrep ne bi uporabljal za uradnike, ki so že dopolnili upokojitveno starost. Komisija tako navaja, da ta razmejitev področja uporabe člena 42c Kadrovskih predpisov tej določbi odvzame del učinkovitosti in namena.
- 91 Seveda, kot je upravičeno navedla Komisija ob sklicevanju na uvodno izjavo 7 Uredbe št. 1023/2013, je cilj člena 42c Kadrovskih predpisov nenazadnje optimizacija upravljanja človeških virov v institucijah (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2018, FV/Svet, T-750/16, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:972, točke 106, 118, 121 in 123). Vendar – kot med drugim poudarja sama Komisija – je zakonodajalec Unije poskrbel, da upokojitev v interesu službe poteka ob upoštevanju interesov zadevnih uradnikov.
- 92 V zvezi s tem je treba spomniti, da sedmi odstavek člena 42 Kadrovskih predpisov določa, da uradnik, za katerega je določen dopust v interesu službe, prejme nadomestilo, izračunano v skladu s Prilogo IV h Kadrovskim predpisom. Iz edinega člena, prvi odstavek, te priloge, brane v povezavi s členom 42c Kadrovskih predpisov, izhaja, da je to mesečno nadomestilo v prvih treh mesecih uporabe ukrepa enakovredno osnovni plači zadevnega uradnika. Od četrtega do šestega meseca znaša 85 % osnovne plače in nato do samodejne upokojitve 70 % osnovne plače.
- 93 Ker ta določba, ki jo je uvedel zakonodajalec Unije, ublaži nevšečnosti, povzročene zadevnim uradnikom, ki jih zadeva upokojitev v interesu službe, se je treba sklicevati tudi na osmi odstavek člena 42c Kadrovskih predpisov, ki v bistvu zadevnemu uradniku omogoča, da še naprej prispeva v pokojninsko shemo v obdobju določitve dopusta v interesu službe, da bi se povečal znesek pokojnine, do katerega bo upravičen med upokojitvijo.
- 94 Ugotoviti je treba, da če bi se lahko člen 42c Kadrovskih predpisov uporabljal za uradnika, ki je dopolnil „upokojitveno starost“ in bi bil torej samodejno upokojen hkrati z določitvijo dopusta v interesu službe, navedeni uradnik ne bi imel nobene koristi od določb, navedenih v sedmem in osmem odstavku člena 42c Kadrovskih predpisov, ker bi bilo trajanje dopusta v interesu službe nično. V teh okoliščinah bi bilo ravnovesje, ki ga zahteva zakonodajalec Unije v okviru sprejetja člena 42c Kadrovskih predpisov med preudarki v zvezi z optimiziranim upravljanjem človeških virov institucij in preudarki, ki se nanašajo na zadostno zaščito interesov zadevnih uradnikov, omajano v škodo zadnjenavedenih preudarkov.

- 95 Poleg tega je treba tudi ugotoviti, da v primeru samodejne upokojitve hkrati z določitvijo dopusta v interesu službe, razen „v izjemnih okoliščinah“, OI ne bi imel možnosti, določene v četrtem odstavku člena 42c Kadrovskih predpisov, da uradniku dopust preneha in da se mora vrniti na delovno mesto. Iz navedenega izhaja, da je zgoraj navedeni primer težko združljiv s to določbo, ker po eni strani pripelje do tega, da institucijam z odvzemom vsake diskrecijske pravice odvzame eno od orodij za upravljanje kadrov, ki ga predstavlja možnost vrnitve zadevnega uradnika na delovno mesto, in po drugi strani navedenemu uradniku odvzame možnost za tako ponovno vrnitev.
- 96 Glede na zgornje preudarke je treba ugotoviti, da s teleološko razlago člena 42c Kadrovskih predpisov ni podprta trditev Komisije, temveč, nasprotno, ugotovitev, predstavljena v točki 84 zgoraj. Ta ugotovitev se nikakor ne izpodbije s sodbo z dne 14. decembra 2018, FV/Svet (T-750/16, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:972), na katero so se sklicevale institucije na obravnavi. Splošno sodišče je v tej sodbi, v kateri je odločalo o zakonitosti odločbe o uporabi člena 42c Kadrovskih predpisov za uradnika, ki ni dopolnil „upokojitvene starosti“, res kot cilj zakonodajalca, ki ga je ta želel uresničiti s sprejetjem te določbe, poudarilo optimizacijo – z vidika razmerja med stroški in učinkovitostjo – naložb v strokovno usposabljanje uradnikov in, nazadnje, zagotovitev dodatnega orodja za upravljanje kadrov v institucijah (sodba z dne 14. decembra 2018, FV/Svet, T-750/16, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:972, točke 106, 118, 121 in 123). Vendar pa ti preudarki Splošnega sodišča niso v nasprotju s tistimi, ki so bili navedeni v točkah 91 in 94 zgoraj ter ki se nanašajo na ravnovesje, ki ga zahteva zakonodajalec Unije v okviru sprejetja člena 42c Kadrovskih predpisov.
- 97 Zato je treba na koncu razlage člena 42c Kadrovskih predpisov ugotoviti, da te določbe ni mogoče uporabiti za uradnike, ki so tako kot tožeča stranka dopolnili „upokojitveno starost“ v smislu te določbe. Iz navedenega izhaja, da je Komisija s sprejetjem izpodbijane odločbe na podlagi te določbe kršila področje uporabe navedene določbe in da je treba torej izpodbijano odločbo razglasiti za nično, ne da bi bilo treba prečiti tožbene razloge, predstavljene v točki 48 zgoraj.

Stroški

- 98 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 99 Ker Komisija v večini ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.
- 100 Parlament in Svet v skladu s členom 138(1) Poslovnika nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

- 1. Odločba Evropske komisije z dne 21. decembra 2016, s katero je bil RV poslan na dopust v interesu službe in hkrati samodejno upokojen, se razglasi za nično.**
- 2. Tožba se v preostalem zavrne.**
- 3. Komisija nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasil RV, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.**
- 4. Evropski parlament in Svet Evropske unije nosita svoje stroške.**

Prek

Buttigieg

Berke

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 12. junija 2019.

Podpisi